

Biblia – cea mai citită carte din lume

Introducere în planul lui Dumnezeu de mântuire

Printre cărțile de largă circulație pe glob, Biblia se situează de departe pe primul loc. Doar între anii 1960 și 2010 au fost vândute 3,9 miliarde de exemplare în toată lumea. Asociația Mondială a Societăților Biblice (United Bible Societies – UBS) a anunțat că până în luna ianuarie 2015 Biblia fusese tradusă în 563 de limbi și dialecte. Biblia este singura carte care oferă informații asupra unei perioade care se întinde de la începutul timpului până la evenimentele care se vor petrece la vremea sfârșitului. În ea a fost scrisă dinainte întreaga istorie a omenirii. Chiar și evenimentele actuale sunt prezise în prorocia biblică din Vechiul și Noul Testament.

Această expunere se adresează tuturor oamenilor cu bunăvoință din toate națiunile și limbile de pe fața pământului. Sunt oameni care pe lângă cele șase mari religii: creștinismul, iudaismul, islamismul, taoismul, budismul și hinduismul, au adăugat și altele, numărul religiilor mondiale ajungând la douăsprezece.

Așa că este pe deplin înțeles faptul că toți oamenii pretind că ei sunt cei ce cred lucrul corect. Mai sunt apoi multele religii naturiste și tribale. Toți sunt convinși că sunt pe calea cea bună, în religia corectă. Dar ar putea fi o „religie corectă” aceea care s-a dezvoltat în decursul timpului și care a fost inițiată de o ființă umană muritoare? Desigur, credința personală și demnitatea omului sunt inviolabile, căci fiecare om are dreptul să creadă ceea ce consideră a fi corect. Totuși, este adevărat că fiecărei religii inițiate de oameni îi lipsește finalitatea și acel absolut care să fie dincolo de orice umbră de îndoială. Mișcările religioase sunt limitate în timp și sincer vorbind se aplică doar acestei vieți trecătoare. La fel, orice filozofie, ideologie și teologie sunt limitate în înțelegere și în cele din urmă lasă fără răspuns întrebările cele mai importante ale vieții.

Unele lucruri sunt în întregime deasupra înțelegerii noastre și totuși sunt hotărâtoare în ele însele. Un astfel de exemplu este faptul că omul a fost creat după chipul Creatorului și a fost înzestrat cu

abilități creatoare. Din cauza necredinței și a neascultării, care au dus la căderea în păcat în grădina Eden, omenirea a fost despărțită de părtășia cu Dumnezeu cel viu și a fost predată morții, astfel că nimic în viață nu este mai sigur ca moartea.

Tot ce este vremelnic are un început și va avea un sfârșit. Doar ceea ce nu a început niciodată nici nu se va sfârși vreodată. Accesul la veșnicie nu ne-a fost dat la naștere. Nașterea a fost intrarea noastră în lume. Ca ființe trecătoare, noi nu avem în mod automat viața veșnică. Doar Dumnezeu cel Veșnic ne-o poate da.

Biblia este singura carte care poate fi numită pe drept cuvânt Sfânta Scriptură și Cuvântul lui Dumnezeu. O vom cerceta împreună mai departe ca ajutor pentru unele probleme foarte importante. Doar în ea ni se spune totul – de la crearea cerurilor și pământului până la sfârșitul timpului chiar și dincolo de cortina timpului.

Înainte de a ne ocupa de ceea ce va fi după sfârșitul timpului, haideți să urmărim intrarea Celui Veșnic în istoria contemporană. Înainte de toate Îl vedem pe Dumnezeu în creație. Creația maiestuoasă a Universului este un fapt de netăgăduit care impune existența unui Creator, înțelegere care decurge din orice gândire logică. Ordinea divină a tuturor creaturilor din apă, de pe pământ și din văzduh; toate plantele, toți pomii; semănatul și recoltatul; viața însăși; reproducerea în creația vizibilă rămân așa cum au fost așezate de la început de Creator și sunt o mărturie vie pentru Acesta. De pildă, privitor la realitatea creației divine, ce este „teoria evoluției”? La urma urmei, este doar o încercare disperată de a tăgădui creația și pe Creatorul ei. Aceasta este doar o teorie, în timp ce creația în sine este o realitate de netăgăduit. Cu adevărat realitatea vizibilă a creației divine dovedește pentru ea însăși. Până în ziua de azi totul aduce rod după soiul său, așa cum a hotărât Creatorul (Gen. 1:12). După ce omul aude despre atotputernicia și atotprezența lui Dumnezeu, el le poate și vedea în creația lui Dumnezeu dacă ochii duhovnicești îi sunt deschiși.

De la început omenirea a fost însoțită de evenimente tragice care au zdruncinat mereu credința multora. **DOMNUL** cerului încă nu Și-a început domnia Sa veșnică. Domnul acestei lumi a întunericului stăpânește încă și toată omenirea se găsește sub influența lui. Un om

poate ieși de sub influența celui rău și să se deschidă influenței divine doar prin trăirea personală a întoarcerii la Răscumpărător. În rugăciunea „Tatăl nostru” noi încă ne rugăm: „Vie Împărăția Ta!” Cu siguranță va veni! Vremea este aproape. Semnele timpului o arată.

Pentru orientare

Vechiul Testament din Biblie a fost scris la început în limba ebraică. Ebraica a fost singura limbă de pe pământ în primii 1750 de ani, până la construirea turnului Babel (Gen. 11:6-7). În Gen. 14:13, Avraam a fost numit „evreul”. În Ex. 7:16, Moise i-a spus lui Faraon: „**DOMNUL Dumnezeul evreilor m-a trimis la tine să-ți spun: «Lasă pe poporul Meu să plece ca să-Mi slujească în pustiu»...**”. **DOMNUL** Isus a vorbit în evreiește după înălțarea Lui la cer – iată mărturia lui Pavel: „*Am căzut cu toții la pământ; și eu am auzit un glas care-mi zicea în limba evreiască...*”. (Fapt. 26:14). În limba ebraică, numele oamenilor și ale locurilor au adesea o semnificație care se pierde uneori la traducerea în alte limbi.

Vechiul Testament se încheie cu prorocul Maleahi care a trăit cu aproximativ 400 de ani înainte de Hristos. Până atunci cele cinci cărți ale lui Moise, prorocii și psalmii se găseau doar sub formă de suluri. De-abia în perioada cuprinsă între anii 300 și 200 înainte de Hristos au fost strânse împreună cele 39 de cărți ale Vechiului Testament. Sulurile separate au continuat totuși să circule. Între anii 1947 și 1956, au fost găsite în peștera de la Qumran de la Marea Moartă cele mai vechi suluri scrise de mână. Printre ele era și un sul în stare bună, lung de 7,3 metri, care conținea cartea lui Isaia, Psalmii și cartea lui Daniel. Acestea pot fi văzute în „Altarul Cărții” (Shrine of the Book) din Muzeul de Istorie al Israelului din Ierusalim. În Luca 24:44-45, Isus Hristos, **DOMNUL** și Mântuitorul nostru a accentuat această împărțire în trei părți - Legea lui Moise, Psalmii și prorocii: „... **că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi**”. Odată, în sinagoga din Nazaret, El a citit din sulul cărții lui Isaia (Isa. 61:1) și apoi a spus: „**Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură pe care le-ați auzit.**” (Luca 4:16-21). De fapt, în acel timp s-au împlinit peste o sută

de prorocii din Vechiul Testament, ele fiind o parte a planului de mântuire.

În jurul anului 250 după Hristos, Vechiul Testament ebraic a fost tradus în limba greacă veche de către cărturarii evrei din orașul Alexandria în Egipt. Totuși, cărturarii Torei din Israel nu recunosc această traducere, care este numită „Septuaginta LXX”. Chiar și în traducerile timpurii se găsesc înțelesuri scumpe și importante care nu mai pot fi recunoscute de cititor, dar care reies foarte ușor din textul ebraic. Acesta este motivul pentru care în această expunere va fi folosit, oricând va fi necesar, înțelesul original care reiese din textul ebraic. Chiar și cei ce cunosc mai multe limbi trebuie să fie dependenți de călăuzirea și descoperirea Duhului lui Dumnezeu. Noi credem în deplina inspirație a Sfintei Scripturi care este dovedită prin însăși armonia desăvârșită între Vechiul și Noul Testament.

Noul Testament cu cele 27 de cărți ale sale a venit la existență în decursul primelor secole creștine ca un „canon” – normă sau regulă. Chiar la începutul evangheliei sale, Luca a descris cum s-au petrecut lucrurile la început: **„Fiindcă mulți s-au apucat să alcătuiască o istorisire amănunțită despre lucrurile care s-au petrecut printre noi...”** (Luca 1:1). Din acești „mulți” au rămas doar patru și anume: Matei, Marcu, Luca și Ioan, ale căror însemnări au fost incluse în canonul biblic sub numele de „Evanghelii”. Ei au fost rânduiți să lase generațiilor următoare o descriere exactă a lucrurilor care s-au petrecut în viața lui Isus Hristos și a lucrărilor Sale ca parte a planului de mântuire. Fiecare Evanghelie are propria sa alcătuire. Prin diversitatea lor, ele compun un tablou cuprinzător al **DOMNULUI** și Mântuitorului nostru, începând de la naștere și până la înălțarea Sa.

Matei, de exemplu, prezintă imediat dovada că prin nașterea lui Hristos s-a împlinit prorocia din Isa. 7:14: **„Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un Fiu, și-I vor pune numele Emanuel.”** (Mat. 1:18-25). În cap. 2 vers. 1-6 el relatează despre nașterea Lui la Betleem și accentuează împlinirea făgăduinței din Mica 5: **„Și tu, Betleeme...din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel”**.

Marcu începe cu două prorocii din Vechiul Testament care se referă la slujba lui Ioan Botezătorul, și anume Isa. 40:3: **„Glasul celui**

ce strigă în pustiu: «Pregătiți calea DOMNULUI...» și Mal. 3:1: „Iată, trimit înaintea Ta pe solul Meu...”.

Luca descrie chiar în primul capitol cum îngerul Gavril a venit la Zaharia în Templu, anunțându-i nașterea lui Ioan Botezătorul și apoi același înger a venit la Maria anunțându-i nașterea Răscumpărătorului: „**Îngerul i-a zis: «Nu te teme, Marie; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei rămâne însărcinată și vei naște un Fiu, căruia Îi vei pune numele ISUS (Iahshua)»**”. (Luca 1:30,31).

Ioan se întoarce la începutul începutului și mărturisește: „**La început era Cuvântul...**” (Ioan 1:1), „**Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi...**” (vers. 14).

Doar prin citirea tuturor celor patru Evangheliile se poate obține o privire de ansamblu atotcuprinzătoare asupra vieții și lucrărilor, slujbei, suferințelor și morții, învierii și înălțării la cer a Răscumpărătorului nostru ca punct culminant al planului de mântuire, așa cum a fost anunțat dinainte în Vechiul Testament.

Evangheliile au fost urmate de cartea „Faptele apostolilor” din Biserica primară, apoi au venit epistolele scrise de apostoli și la sfârșit este „Apocalipsa (Descoperirea) lui Isus Hristos” care i-a fost dată apostolului Ioan în insula grecească, Patmos.

Inițial, Evangheliile și epistolele apostolilor erau citite și date mai departe între comunitățile locale: „**După ce va fi citită această epistolă la voi, faceți așa ca să fie citită și în Biserica laodicienilor; și voi, la rândul vostru, să citiți epistola care vă va veni din Laodiceea**”. (Col. 4:16). Propovăduirea a răsunat în întreaga lume așa cum poruncise **DOMNUL** în marea trimitere.

Înainte de inventarea tiparului din secolul al XV-lea, textele erau transcrise de mână. Odată cu traducerea în alte limbi a venit și împărțirea pe capitole și apoi pe versetele alocate acestora. Trebuie subliniat încă o dată că nu se primește claritate prin compararea mai multor traduceri, ci doar prin Duhul lui Dumnezeu care cercetează lucrurile adânci ale lui Dumnezeu (1Cor. 2:10) și călăuzește în tot adevărul (Ioan 16:13). Litera, Cuvântul scris trebuie să ne devină

Cuvântul viu prin descoperire. Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac (1Pet. 1:25, Isa. 40:8).

Cel ce crede cu adevărat, acceptă Cuvântul lui Dumnezeu confirmat

Noi întrebăm și Dumnezeu răspunde prin Cuvântul Lui: ce vrea să ne spună Dumnezeu prin Vechiul Testament? Ce ne-a dat Dumnezeu prin Noul Testament? Ce este credința adevărată și ce este credința falsificată? Este creștinismul recunoscut oficial, cu multele lui biserici, Biserica lui Isus Hristos?

Oricine a cercetat acest subiect știe că făgăduințele date în Vechiul Testament s-au împlinit în decursul timpului de har al Noului Testament. Se știe de asemenea că Sfânta Scriptură a fost interpretată în diferite feluri în cadrul creștinismului. Aceste interpretări încep cu primul verset din Biblie și sfârșesc cu ultimul.

Aici va fi arătat că Dumnezeu este într-adevăr doar în Cuvântul Său original, prin care El ne vorbește și de asemenea va fi dezvăluit felul în care vrăjmașul lui Dumnezeu s-a strecurat în creștinism prin interpretări și i-a amăgit pe oameni într-un mod cât se poate de religios. Vrăjmașul a fost cel dintâi care a răsucit Cuvântul lui Dumnezeu atunci când a venit înaintea Evei cu argumentul: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat...?”, așa cum este relatat în Gen. 3. El a semănat sămânța îndoielii și astfel a cauzat căderea în păcat și despărțirea de Dumnezeu. Până în ziua de azi el pune sub semnul întrebării ceea ce a spus Dumnezeu și oferă propriile lui interpretări. El încearcă să-și exercite influența oriunde poate – chiar și în rândurile teologilor – și hrănește mințile iscoditoare cărora le place să mănânce din pomul cunoștinței chiar dacă acesta duce încă la moarte duhovnicească.

Dumnezeu/Elohim – DOMNUL/IAHVEH

Comparații folositoare

Cuvântul ebraic Elohim apare de 3526 de ori în Bibliile noastre începând cu Gen. 1:1 și este tradus cu „Dumnezeu”, dar în Septuaginta este tradus cu „Teos”; cuvântul „IAHVEH”/IHVH este scris în Bibliile noastre de 4024 ori începând cu Gen. 2:4 și este tradus cu „DOMNUL”, dar în Septuaginta este tradus cu „Kyrios”. Cuvântul combinat „Elohim-IAHVEH”/”DOMNUL Dumnezeu” se găsește de 6356 de ori în Biblie.

A fost și este clar pentru fiecare evreu că „Elohim” reprezintă pe Unicul și Singurul Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului. De fapt, El Însuși S-a prezentat în Vechiul Testament ca „Singurul”, „EU SUNT”. **EL**, Cel Veșnic, nu există în mai multe persoane ci El se descoperă în multe feluri (teofanii) ca și Creator, Cel ce ține toate lucrurile, Răscumpărător, Împărat, Judecător etc. Acestea nu sunt nume, ci calități proprii lui Dumnezeu. Dumnezeu nu se numește „Creator”, **EL** este Creator. **EL** nu se numește „Împărat”, **EL** este Împărat. Numele **LUI** nu este „Judecător”, **EL** este Judecător. **EL** nu este numit „Mântuitor”, **EL** este Mântuitor – și totuși El este mereu **Același**.

Doar câteva exemple. În Gen. 14.19, El Însuși se prezintă ca „**El Elion**” – Cel Preaînalt: „*Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul cel Preaînalt (El Elion), Ziditorul cerului și al pământului*”.

În Gen. 17:1 El se descoperă lui Avraam ca „**El Șadai**” – Dumnezeul cel Atotputernic: „*Eu sunt Dumnezeul cel Atotputernic (El Șadai). Umblă înaintea Mea și fii fără prihană*”.

În Gen. 21:33 se vorbește despre „**El Olam**” – Dumnezeul cel Veșnic: „*Avraam...a chemat acolo Numele DOMNULUI Dumnezeului celui Veșnic (El Olam)*”.

În Isa. 9:5-6 găsim făgăduința referitoare la nașterea Fiului: „*Îl vor numi: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare (El Gibor), Părintele veșnicilor, Domn al păcii*”.

Toate cuvintele ebraice care încep cu *El-* sau se termină cu *-el* mărturisesc despre Dumnezeu. La fel, toate cuvintele care încep cu *Iah-* sau se termină cu *-iah* se referă la **IAHVEH, DOMNUL**. Aceste lucruri sunt de o importanță capitală și exclud orice interpretare. De exemplu, „**Emanu-el**” înseamnă „Dumnezeu cu noi”; „**Isra-el**” = „Cel ce luptă cu Dumnezeu”; „**Bet-el**” = „Casa lui Dumnezeu”; „**Dani-el**” = „Dumnezeu este Judecător”; „**Eli-iah**” (Ilie) = „IAHVEH este Dumnezeu”; „**Isa-iah**” = „IAHVEH este Mântuirea”; „**Alelu-iah**” = „Slavă lui IAHVEH” etc.

Numele sfânt de legământ „IAHVEH”, așa cum este scris în textul ebraic original, are o importanță deosebită. Așa cum am menționat deja, „Elohim” a fost tradus în limba greacă cu „Theos” și „IAHVEH” cu „Kyrios” (Domnul, în limba română). Dar aceste denumiri nu corespund în totalitate cu sensul original. Kyrios (Domnul) este un domnitor – acesta putând fi un rege sau orice alt stăpânitor – dar această denumire **nu mai transmite descoperirea Numelui lui Dumnezeu**, așa cum o găsim dovedită în Ex. 6:2-3: *„Dumnezeu (Elohim) a mai vorbit lui Moise și i-a zis: «Eu sunt DOMNUL (IAHVEH). Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, ca Dumnezeul cel Atotputernic (El Șadai); dar n-am fost cunoscut de ei sub Numele Meu ca ‚DOMNUL’ (Elohim IAHVEH)»”*.

Numele „IHVH”, cunoscut ca „*tetragrama*” este **Numele sfânt de legământ al „DOMNULUI Dumnezeu” descoperit** în Vechiul Testament. Era pe cale să se încheie legământul cu Israel și de aceea **DOMNUL** Dumnezeu a descoperit prorocului Său Moise și poporului Său de legământ, Numele Lui de legământ „IHVH” – „IAHVEH”.

Cel Atotputernic a spus în lege (Ex. 20): *„Să nu iei în deșert Numele DOMNULUI (IAHVEH) Dumnezeului tău; căci Domnul (IAHVEH) nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui”*. Acest Nume era atât de sfânt pentru Dumnezeu încât El a vrut să se asigure că poporul Său, Israel, recunoaște sfințenia lui. De exemplu, nu era permis să se rostească Numele **DOMNULUI** Dumnezeu atunci când un mort era scos din casă (Amos 6:10): *„Tăcere! Căci nu*

trebuie să pomenim acum Numele DOMNULUI (IAHVEH)! – căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii (Mat. 22:32). Dar acest verset biblic din prorocul Amos a fost înțeles greșit și răstălmăcit astfel că până în ziua de azi Numele de legământ al DOMNULUI Dumnezeu „IAHVEH” nu mai este folosit deloc de către evreii ortodocși, ci a fost înlocuit cu „Adonai”. Cuvântul ebraic „Adon” înseamnă „împărat”, „stăpânitor” și „suveran”. Sara l-a numit pe Avraam „Adon” (Gen. 18:12, 1Pet. 3:6). **Dar Elohim-IAHVEH/DOMNUL Dumnezeu nu este doar Împărat, El este „Cel Veșnic”, „EU SUNT”, „Cel ce există prin Sine Însuși”** (Ex. 3:14, 34:5-6 și alte versete). „IAHVEH” este cu exactitate Numele de legământ și răscumpărare al lui Dumnezeu descoperit în Vechiul Testament.

Întregul plan de răscumpărare este conținut în următoarele șapte denumiri: „**IAHVEH-JIREH**” înseamnă „**DOMNUL** va alege o jertfă pentru Sine” (Gen. 22:1-14). „**IAHVEH-RAFA**” înseamnă „**DOMNUL** vindecă” (Ex. 15:26). „**IAHVEH-NISI**” înseamnă „**DOMNUL** este Steagul meu” (Ex. 17:15). „**IAHVEH-ȘALOM**” înseamnă „**DOMNUL** este pacea mea” (Jud. 6:24). „**IAHVEH-ZIDKENU**” înseamnă „**DOMNUL** este neprihănirea noastră” (Ier. 23:6). „**IAHVEH-ȘAMA**” înseamnă „**DOMNUL** este aici” (Ezec. 48:35). „**IAHVEH-SAVAOT**” înseamnă „**DOMNUL** oștirilor” (1Sam. 1:3).

În ființa Sa, Elohim/Dumnezeu Cel nevăzut este Duh (Ioan 4:24), nimeni nu L-a văzut vreodată (Ioan 1:18, 1Ioan 4:12) și El a fost ascuns în veșnicie în plinătatea Lui de Duh, Lumină și Viață (1Tim. 1:7). La începutul timpului El S-a descoperit într-un chip vizibil ca IAHVEH (DOMNUL). EL a vorbit și a adus la existență prin Cuvântul Său Atotputernic toate lucrurile din creația naturală și supranaturală. În acest chip vizibil a pășit și în grădina Eden.

Prima „mărturisire de credință” care ne-a fost lăsată în Sfânta Scriptură este „**Șema Israel**” și a venit din gura DOMNULUI Dumnezeu când El a vorbit poruncitor: „**Ascultă, Israele! DOMNUL Dumnezeuul nostru este singurul DOMN**”. (Deut. 6:4-9). În Mar. 12:29 avem confirmarea din gura DOMNULUI și

Răscumpărătorului nostru: „*Ascultă, Israele! DOMNUL Dumnezeuul nostru este singurul DOMN*”.

În crezul original este spus:

IAHVEH Elohim IAHVEH Echad – IAHVEH/DOMNUL este Dumnezeuul nostru; IAHVEH/DOMNUL este UNUL SINGUR!

Acesta mărturisește despre adevărata credință în Singurul și Adevăratul Dumnezeu. Chiar dacă Cel Veșnic S-a descoperit în diferite feluri și anume ca și Creator, Răscumpărător, Împărat, Judecător, **El rămâne Veșnic Același**, lângă care nu mai este vreun altul. „*Eu sunt DOMNUL, și nu mai este altul, afară de Mine nu este Dumnezeu*”. (Isa. 45:5-6). „*Eu sunt DOMNUL Dumnezeuul tău...Să nu ai alți dumnezei afară de Mine*”. (Ex. 20:2-3).

Îndeplinirea planului lui Dumnezeu de mântuire în Noul Testament

Pentru a duce la îndeplinire planul Său veșnic de mântuire a omenirii, Dumnezeu Însuși S-a descoperit de la începutul Noului Testament ca Tată în Fiul și prin Duhul Sfânt în Isus Hristos (în limba ebraică: „Iahșua HaMașiach”), Unsul lui Dumnezeu. Numele de legământ nou-testamentar „*Iahșua*” provine din Numele vechi-testamentar „**IAHVEH**” și conține în el însuși acest Nume. Cuvântul ebraic „*iașa*” înseamnă „a mântui” (Ex. 14:30). Noi trebuie să comparăm Ioel 2:32: „*Oricine va chema Numele DOMNULUI (IAHVEH) va fi mântuit...*” cu Fapte 2:21: „*Oricine va chema Numele DOMNULUI (Iahșua) va fi mântuit*” și cu Rom. 10:13: „*Fiindcă «oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit»*”. **IAHVEH** al Vechiului Testament este *Iahșua* al Noului Testament. Textul în limba ebraică sună astfel: „...și-I vei pune numele **IAHȘUA**, pentru că El va mântui (*iașa*) pe poporul Lui de păcatele sale”. (Mat. 1:21). **IAHȘUA** înseamnă „**IAHVEH-Mântuitor**”. Din nefericire, nici semnificația acestui Nume de legământ nou-testamentar în care Dumnezeu Însuși ni S-a descoperit ca Tată în Fiul n-a fost recunoscută întotdeauna avându-se în vedere planul de mântuire.

Este necesară descoperirea prin Duhul Sfânt pentru a recunoaște această taină de necuprins și inexplicabilă în care suntem și noi incluși. Mai întâi se aplică tuturor oamenilor următoarele cuvinte: *„Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește”*. Cu toate acestea, apostolul a putut mărturisi: *„Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu”*. (1Cor. 2:10-15).

Înainte ca Răscumpărătorul să-Și poată împlini misiunea și să ne răscumpere, El a trebuit să fie născut în această lume ca Fiu, într-un trup de carne:

„Dar, când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege”. (Gal. 4:4).

„Iar nașterea lui Isus Hristos a fost așa..., ea s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt”. (Mat. 1:18).

„...căci ce S-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt”. (Mat. 1:20).

„Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se îplinească ce vestise DOMNUL prin prorocul care zice: «Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un Fiu, și-I vor pune numele ‚Emanuel’» care, tălmăcit, înseamnă: «Dumnezeu este cu noi»”. (Mat. 1:22-25, Isa. 7:14).

„Îngerul i-a răspuns: «Duhul Sfânt Se va coborî peste tine, și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu»”. (Luca 1:26-38).

Iată mărturia Elisavetei care a fost umplută cu Duhul Sfânt: *„Cum mi-a fost dat mie să vină la mine maica Domnului meu?”*. (Luca 1:43) – nu „mama lui Dumnezeu”.

Noi am primit informații clare și precise referitoare la nașterea Fiului lui Dumnezeu. Iată cum a vestit-o îngerul păstorilor aflați pe câmp: *„Astăzi, în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor, care este Hristos, DOMNUL”*. (Luca 2:11).

În Cuvântul lui Dumnezeu Îl găsim pe **DOMNUL** și Răscumpărătorul nostru descris prin patru titluri semnificative de „Fiu”: ca *Fiul lui Avraam, Fiul lui David, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului*.

Ca **Fiu al lui Avraam** (Mat. 1:1) El „va moșteni lumea” (Rom.4:13).

- și cei răscumpești sunt rânduiești să fie moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus Hristos (Rom. 8:17).

Ca **Fiu al lui David** (Mat. 1:1b), El este „Împăratul” (Luca. 1:32, Ioan 18:37).

- și cei răscumpești sunt rânduiești să împăreștească împreună cu El (Apoc. 5:10).

Ca **Fiu al Omului**, El este „Prorocul” pe Care Moise L-a anunțat dinainte (Deut. 18:15-19), iar Petru a întărit în Fapte 3:22-24: „Și oricine nu va asculta de Prorocul acela va fi nimic cu desăvârșire din mijlocul norodului”.

Ca **Fiu al lui Dumnezeu**, El este „Răscumpești”, prin Care cei răscumpești au primit înfierea ca fii și fiice ale lui Dumnezeu: „...*pentru ca să căpătăm înfierea*”. (Gal. 4:4-9).

Privitor la această temă, apostolul a scris: „*Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu, pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în Sfintele Scripturi. Ea **privește pe Fiul Său**, născut din sămânța lui David, în ce privește trupul, iar în ce privește duhul sfințeniei, dovedit cu putere că este **Fiul lui Dumnezeu**, prin învierea morșilor; adică pe **Isus Hristos**, Domnul nostru, **prin care am primit harul și apostolia, ca să aducem, pentru Numele Lui, la ascultarea credinței pe toate neamurile***”. (Rom. 1:1-5).

După trup, Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, a venit din sămânța lui David (Mat. 1:1-17, Luca 3:23-38) și ne-a împăcat cu Dumnezeu „*prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină*”. (Col. 1:22). „*În El avem răscumpești, prin sângele Lui, iertarea*

păcatelor, după bogățiile harului Său". (Ef. 1:7). Prin moartea Lui ispășitoare, El ne-a dăruit împăcarea cu Dumnezeu: „*Că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări*". (2Cor. 5:14-21). El a murit „*pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul*". (Evr. 2:14). Prin învierea Sa, ni s-a dat biruința asupra morții și nemurirea.

„Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților... Căci trebuie ca El să împărătească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale... Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți". (1Cor. 15:21, 25, 28).

Toți răscumparații o vor trăi la revenirea DOMNULUI: „*Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta, supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire...*”, atunci cei răscumparați vor striga: „*«Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?»...Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!*”. (1Cor. 15:51-57). Amin.

Niciodată nu S-a împărțit Singurul Dumnezeu în „trei persoane veșnice și atotputernice”. Niciodată nu vorbește Sfânta Scriptură despre un Dumnezeu „triunic”, despre o „trinitate” sau o „dualitate”; ea spune doar că Însuși Tatăl s-a descoperit în Fiul pentru mântuirea noastră. Noul Testament mărturisește doar despre **Unicul și Singurul Dumnezeu**: „*...slava care vine de la singurul Dumnezeu...*”. (Ioan 5:44); „*...să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat*”. (Ioan 17:3); „*...deoarece Dumnezeu este Unul singur...*”. (Rom. 3:30); „*...pe când Dumnezeu este unul singur*”. (Gal. 3:20); „*A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu...*”. (1Tim. 1:17); „*Căci este un singur Dumnezeu...*”. (1Tim. 2:5). „*«Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul», zice*

Domnul Dumnezeu, «Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic»”. (Apoc. 1:8).

O adevărată și atotcuprinzătoare mărturisire de credință a apostolilor este scrisă doar în Biblie și a fost stabilită pentru Biserica DOMNULUI o dată pentru totdeauna:

„Este un singur DOMN, o singură credință, un singur botez. Este UN SINGUR Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți””. (Ef. 4:5-6).

„Și, fără îndoială, mare este taina evlaviei... «Cel ce (Dumnezeu) a fost arătat în trup a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă»”. (1Tim. 3:16).

După ce a devenit om, conform planului de mântuire, DOMNUL este arătat lângă Dumnezeu ca Răscumpărător în îndeplinirea însărcinărilor Sale. El este **Mijlocitorul**: *„Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos”*”. (1Tim. 2:5);

El este și **Apărătorul (Avocatul)**: *„Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuți. Dar, dacă cineva a păcătuțit, avem la Tatăl un Mijlocitor (Apărător, Avocat), pe Isus Hristos, Cel Neprihănit”*”. (1Ioan 2:1).

El este și **Mare Preot**: *„Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta și a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică”*”. (Evr. 9:11-12).

Merită să ne gândim la acest lucru

În cei 4000 de ani de la Adam la Hristos, nimeni nu a vorbit unui Tată din ceruri – nici Avraam, nici Moise nici vreun alt proroc – și cu atât mai puțin unui Fiu al lui Dumnezeu. La fel, n-a existat în cer

nicio convorbire între Tată și Fiu. Mai târziu, lucrurile care din punctul de vedere trinitarian erau înțelese greșit, au dus la răstălmăcirea Scripturilor, cum a fost cazul cu afirmația: „**Să facem om...**”, (Gen. 1:26) și la fel cea din Gen. 11:7, unde **DOMNUL** a spus: „**Haidem! să Ne coborâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora!**”.

DOMNUL Dumnezeu nici n-a vorbit cu Sine Însuși și nici nu s-a adresat unei alte persoane divine, ci El s-a adresat îngerilor care Îl înconjurau. Vedem acest lucru confirmat de multe ori, ca de exemplu în 2Cro. 18:18-22 unde **DOMNUL** vorbește cu oștirea cerească aflată la stânga și la dreapta Sa. În Isa. 6:1-13, Domnul a vorbit serafimilor care-L înconjurau: „**Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?**” (vers. 8). **EL** l-a întrebat și pe Iov: „**Unde erai tu când am întemeiat pământul?...Atunci când stelele dimineții izburneau în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?**” (Iov. 38:4+7).

DOMNUL a devenit ca unul din noi atunci când a luat chip de om ca Fiu al lui Dumnezeu: „**S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor**”. (Fil. 2:7). **EL** Și-a vărsat sângele pentru iertarea păcatelor noastre: „**Căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor**”. (Mat. 26:28), a încheiat noul legământ cu noi și ne-a dăruit înfierea: „**Și, pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său**”. (Gal. 4:4-7).

Este bine de știut că **DOMNUL/IAHVEH** al Vechiului Testament este **ACELAȘI DOMN/IAHȘUA** al Noului Testament. Începând din grădina Eden, Dumnezeu cel Veșnic și nevăzut S-a descoperit de-a lungul întregului Vechi Testament într-un chip vizibil ca **DOMNUL**. **EL** l-a vizitat pe Avraam însoțit de doi îngeri: „**DOMNUL i S-a arătat la stejarii lui Mamre... Avraam a ridicat ochii și s-a uitat: și iată că trei bărbați stăteau în picioare lângă el**”. (Gen. 18:1-2). **DOMNUL** a rămas să vorbească cu Avraam (vers. 17), iar cei doi îngeri s-au dus la Sodoma (cap.19). Iacov la rândul său L-a văzut deasupra scării care ajungea până la cer: „**Și DOMNUL stătea deasupra ei și zicea: «Eu sunt DOMNUL Dumnezeuul tatălui tău**

Avraam și Dumnezeu lui Isaac. Pământul pe care ești culcat ți-l voi da ție și seminței tale». (Gen. 28:12-15). EL S-a arătat lui Moise în rugul aprins (Ex. 3) și apoi El Însuși S-a descoperit întregului popor al lui Israel în stâlpul de nor și de foc (Ex. 40:34-38). Lui Moise i-a vorbit chiar față în față (Deut. 34:10). Prorocul Mica L-a văzut pe DOMNUL pe scaunul Lui de domnie (1Împ. 22:19), la fel și prorocul Isaia (Isa. 6). Apostolul Ioan, de asemenea, L-a văzut pe scaunul Lui de domnie: **„Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva**”. (Apoc. 4:2). Ceea ce au văzut toți aceștia nu era o a doua persoană, ci Dumnezeu care este Duh era descoperit într-un chip vizibil ca **DOMNUL**.

În Noul Testament, Dumnezeu Însuși S-a descoperit pe pământ ca Tată ceresc în singurul Lui Fiu născut. Ca Fiu, El a spus: **„Eu am ieșit de la Tatăl...”**. Ucenicii au recunoscut: **„...de aceea credem că ai ieșit de la Dumnezeu**”. (Ioan 16:28-30). După ce a săvârșit lucrarea Sa de mântuire, El S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu ca Fiu al Omului (Mat. 26:63-64): **„...Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru...”**. (Ioan 20:17). Acest lucru a fost spus dinainte în Ps. 110:1: **„Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale**”. (Mat. 26:64, Luca 22:69; vedeți și Evr. 1:13, 2:7-8 și altele). Ca **DOMN** – nu ca Fiu – El a putut spune: **„Adevărat, adevărat vă spun că mai înainte ca să se nască Avraam, SUNT EU**”. (Ioan 8:58).

EU SUNT vorbește în Vechiul și Noul Testament:

„Eu sunt DOMNUL, Sfântul vostru, Făcătorul lui Israel, Împăratul vostru”. (Isa. 43:15).

„Eu, Eu îți șterg fărădelegile, pentru Mine, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale”. (Isa. 43:25).

„Ascultă-Mă, Iacove! Și tu, Israele, pe care te-am chemat! Eu, Eu sunt Cel Dintâi și tot Eu sunt și Cel din Urmă”. (Isa. 48:12).

„«Atunci un Împărat tot ești!», I-a zis Pilat. «Da, a răspuns Isus. «Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu»”. (Ioan 18:37).

Această denumire „EU SUNT” se găsește de repetate ori în Evanghelia lui Ioan: „*EU SUNT Pâinea vieții; EU SUNT Lumina lumii; EU SUNT Păstorul cel bun; EU SUNT Învierea; EU SUNT Calea, Adevărul și Viața*”.

„*«Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul», zice Domnul Dumnezeu, «Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic»*”. (Apoc. 1:8).

„*Eu sunt Alfa și Omega, Cel Dintâi și Cel de pe Urmă, Începutul și Sfârșitul*”. (Apoc. 22:13).

O comparație decisivă

Mărturia Vechiului și Noului Testament cu privire la Isus Hristos, Mântuitorul nostru este într-o armonie desăvârșită. În opoziție cu aceasta, în catehism și în multe cărți teologice găsim mărturii de credință formulate de oameni. Apostolul Ioan o spune clar și răspicat: „*Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: orice duh care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup este de la Dumnezeu; și orice duh care nu mărturisește pe Isus nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, de a cărui venire ați auzit. El chiar este în lume acum*”. (1Ioan 4:2-3). La tema aceasta a mărturisirii lui Hristos, Fiul, el ajunge la punctul culminant și întreabă: „*Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Isus este Hristosul (Unsul)? Acela este Antihristul, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul*”. (1Ioan 2:22). Cuvântul „anti” înseamnă „împotriva, contrar, în loc de”. Se referă la *duhul lui antihrist* și anume duhul care lucrează în opoziție cu Hristos și la *antihrist*, cel care este sub influența unui duh greșit. **Fiecare învățătură contrară învățaturii lui Hristos din Biblie, așa cum a fost vestită de Duhul lui Dumnezeu, este antihristică, este îndreptată împotriva Lui și ne desparte de Dumnezeu – de pomul vieții** (Apoc. 22:19).

Dacă luăm seama la avertizarea apostolului că orice duh care nu-L mărturisește pe Isus Hristos în mod biblic, adică spune că Fiul a venit în trup, nu este de la Dumnezeu, atunci se ridică următoarea întrebare: **cum rămâne cu toți aceia care mărturisesc că Fiul - a**

Cărui naștere din fecioară a fost anunțată în Isa. 7:14 și Care s-a născut în Betleem așa cum a fost prezis în Mica 5:2 – este a doua persoană veșnică a dumnezeirii și care de fapt nu se găsește nicăieri în Biblie? Apostolul Ioan a trebuit să întărească: „...*orice duh care nu mărturisește că Isus Hristos a venit în trup nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui antihrist...*”. (1Ioan 4).

Formularea crezului bisericii, așa cum a fost creat la Niceea în 325 și apoi extins în 381 la Constantinopol nu corespunde cu mărturia care ne-a fost lăsată în Sfânta Scriptură. De exemplu, în crez se spune: „...**singurul Fiul al lui Dumnezeu, născut din Tatăl mai înainte de veșnicii, Dumnezeu din Dumnezeu, Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut iar nu făcut, de-o ființă cu Tatăl**”. Ar fi fost născut Fiul în ceruri, ca Dumnezeu din Tatăl, înainte să înceapă timpul, adică în veșnicie? Această formulare este total greșită.

Prin această formulare nu este cu putință să fie desemnat Hristos, Fiul, Unsul. De fapt Sfânta Scriptură spune în Ps. 2:7: „**Tu ești fiul Meu, astăzi te-am născut**”. Dar veșnicia nu are niciun astăzi și niciun mâine: ea a fost și va fi întotdeauna. Îngerul Gavril a venit din cer și a anunțat nașterea Fiului pe pământ. El i-a spus fecioarei Maria: „**Și iată că vei rămâne însărcinată și vei naște un Fiul, căruia Îi vei pune numele ISUS (Iahșua)**”. (Luca 1:31).

Crezul: „**Tatăl este Dumnezeu, Fiul este Dumnezeu și Duhul Sfânt este Dumnezeu; Tatăl este veșnic, Fiul este veșnic și Duhul Sfânt este veșnic**” este total nebiblic și în cele din urmă antihristic. Există un Singur Dumnezeu veșnic: „...*din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu!*”. (Ps. 90:2). **Formulările „Dumnezeu Fiul” și „Fiul veșnic” nu se găsesc nici măcar o dată în Biblie, la fel nici „Dumnezeu Duhul Sfânt”**. În Biblie se vorbește doar despre *Fiul lui Dumnezeu* și despre *Duhul Sfânt*. Duhul Sfânt nu este o a treia persoană ci este Duhul lui Dumnezeu, Cel care se mișca la început peste fața apelor (Gen. 1:1) și este menționat de 378 de ori în Biblie ca „Ruach IAHVEH”, fiind revărsat peste Biserica nou-testamentară în ziua Cincizecimii (Fapt. 2). De-abia în anul 381 la Sinodul de la Constantinopol a fost declarat Duhul Sfânt ca a treia persoană din

dumnezeire. Așa zisul „crez apostolic” nu este nici apostolic și nici biblic. Doar ceea ce își are originea la apostoli, poate fi apostolic și doar ceea ce este scris în Biblie este biblic: „**Totuși pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile, și prin El și noi**”. (1Cor. 8:6). **Singurul Dumnezeu S-a descoperit ca DOMN – Tatăl în Fiul.**

N-ajută niciunei biserici să accentueze în crezul ei cuvintele din Ef. 4:5, „**Un DOMN, o credință, un botez**”, dacă este mărturisit un DOMN total diferit, este învățată o credință total diferită și este practicat un botez total diferit de cele din Sfânta Scriptură.

Disputa teologică din cel de-al treilea secol creștin a apărut doar din cauză că mintea omenească a încercat să-L descrie pe Dumnezeu ca să-L poată înțelege și să poată explica descoperirea Tatălui în Fiul, chiar dacă este scris: „**...nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere**”. (Mat. 11:25-27, Luca 10:21-22). Apostolii și prorocii nu au discutat niciodată despre dumnezeire pentru că ceea ce i-a spus DOMNUL lui Petru, era valabil și pentru ei: „**...nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri**”. (Mat. 16:16-19).

Adevărata mărturisire de credință a singurei și adevăratei Biserici, care este stâlpul și temelia adevărului (1Tim. 3:15) poate fi găsită doar în Biblie. Doar în ea ni se spune cine este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. **Mărturisirea de credință veșnică, biblică și apostolică a fost definită de Dumnezeu însuși.** La urma urmelor, este vorba despre răscumpărare și viața veșnică: „**Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața**”. (1Ioan 5:11-12).

Este o trăire a mântuirii pe care oricine o poate avea personal prin harul Lui. „**Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu**”. (Ioan 1:12).

„Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică”. (1Ioan 5:20). Amin, da, Amin!

Pentru adevărata Biserică a lui Isus Hristos, care nu este o organizație ci un organism viu, sunt valabile doar învățăturile biblice așa cum sunt ele scrise în Sfânta Scriptură. În Biserica Sa, poate fi crezut și învățat doar **ceea ce a fost stabilit în veșnicul Testament**, pentru că nimic nu se poate schimba sau adăuga la acesta (Gal. 3:15, Apoc. 22:18-21). **„Dar, chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!”**. (Gal. 1:8).

Oricine a primit o chemare divină directă cum au primit la început apostolii Petru, Ioan, Iacov și Pavel va putea și va sta doar de partea lui Dumnezeu și a Cuvântului Său. La fel, cei ce sunt în slujba unei biserici vor susține ceea ce este crezut, învățat și practicat acolo, cum ar fi mărturisiri de credință și dogme care au fost decise în sinoade începând cu secolul al patrulea după Hristos. Chiar și după Reformă, toate noile denominațiuni înființate și-au stabilit propriile lor învățături care nu sunt întotdeauna conforme cu cele din Biblie. În prezent sunt peste două miliarde de creștini declarați în toată lumea, divizați în biserica catolică, ortodoxă, protestantă și anglicană, cât și într-un mare număr de biserici diferite mai mici.

Tragica dezvoltare în creștinismul oficial recunoscut

Desigur, oricine poate decide pentru sine ce și pe cine să creadă. În cele ce urmează va fi arătată dezvoltarea tragică din cursul istoriei bisericii.

În creștinismul primar vestirea era biblică. Apostolii fuseseră învățați de **DOMNUL Însuși** și erau sub călăuzirea Duhului Sfânt. Primii creștini erau o inimă și un suflet. Biserica primară nu era o organizație, ci un organism viu. Dumnezeu Însuși pusese în Biserica Sa apostoli, proroci, evangheliști, învățători și păstori (1Cor. 12, 1Cor. 14, Ef. 4 și altele). Comunitățile locale care au luat naștere, cu

bătrâni și diaconi, erau independente și fără amestec politic. Totuși, creșterea rapidă a adunărilor creștine era văzută de unii oameni importanți din vechiul Imperiu Roman ca o amenințare la adresa religiei tradiționale și a ordinii sociale. Astfel au început persecuțiile în timpul lui Nero (anul 56 d. Hr.) care apoi s-au extins și au crescut în intensitate în primul secol.

După ultimele persecuții îngrozitoare ale creștinilor din timpul împăratului Dioclețian (284-305 d.Hr), creștinismul a fost recunoscut oficial de stăpânirea romană în anul 313 prin împăratul Constantin. Atunci creștinismul, care începuse să decadă, a pornit să se conformeze intereselor imperiale. Cu un an înainte, împăratul Constantin și-a însușit titlul de „Pontifex Maximus”, conducător al statului și al bisericii. Astfel a venit la existență „biserica de stat” în Imperiul Roman.

În anul 380, împăratul Teodosiu I a declarat religia trinitară ca fiind religia oficială de stat și nu numai numeroasele direcții creștine ci toți cetățenii Imperiului Roman au fost obligați să o recunoască. S-a proclamat: „Nu există mântuire în afara bisericii!” și „Numai cine are biserica drept mamă, Îl poate avea pe Dumnezeu ca Tată”. Ce avea a face această dezvoltare motivată politic și religios a bisericii de stat, cu Biserica lui Isus Hristos? Nimic, absolut nimic!

Titlul de „Pontifex Maximus”, care a fost dat la început marelui preot păgân din Roma antică, a fost transferat mai întâi împăraților romani și mai târziu papilor. Papa Leon cel Mare (440-461 d. Hr.) a fost primul episcop al Romei care și-a însușit acest titlu. Întâietatea papei și dominația bisericii catolice în general sunt bazate pe pretenția că Isus a zidit biserica pe apostolul Petru, căruia El i-a dat cheile împărăției cerurilor și că Petru ar fi fost chiar primul episcop al Romei și astfel primul papă.

Spunând aceasta, ei se referă la cuvintele lui Isus: „...pe această piatră voi zidi Biserica Mea...”. Dar nu există teolog care să nu cunoască faptul că în Mat. 16:18 sunt folosite două cuvinte diferite. **DOMNUL** nostru a spus: „...tu ești Petru...” (petros = o piatră, sau un fragment de stâncă). Iar El nu a spus „pe tine voi zidi Biserica Mea” ci „...pe această piatră (petra = stâncă masivă) **voi zidi Biserica Mea...**”.

Cum este posibil să se pretindă că Petru ar fi stâncă pe care s-a fondat biserica?

Desigur, Biserica a fost zidită pe Hristos, Stâncă mântuirii, Piatra de colț, așa cum mărturisește apostolul Petru în 1Pet. 2:4-8: **„Căci este scris în Scriptură: «Iată că pun în Sion o Piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El nu va fi dat de rușine»”**. Referindu-se la Biserica biblică, Pavel a scris în Ef. 2:20: **„...fiind zidiți pe temelii apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos”**.

Din însărcinarea lui Dumnezeu, el a mai scris *„După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, eu, ca un meșter-zidar înțelept, am pus temelii, și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos”*. (1Cor. 3:10-11).

În singura și adevărata Biserică a lui Dumnezeu, care este formată din cei răscumparați, Isus Hristos este Capul (Ef. 4:15). De fapt, Însuși DOMNUL și Răscumpărătorul nostru a spus; **„Eu voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui”**. (Mat. 16:18) – nu multe biserici, ci **„Biserica Mea”**. Aceasta se referă la turma cea mică a adevăraților credincioși (Luca 12:32) pentru care Și-a dat viața Bunul Păstor și oile Lui ascultă doar glasul Lui (Ioan 10).

Apostolul Simon Petru nu a fost niciodată la Roma – aceasta este o legendă inventată cu un anumit scop. Mai degrabă poate fi vorba despre un vrăjitor, Simon Magul, care a impresionat în mod deosebit Senatul roman. Conform Fapte cap. 18, împăratul Claudiu, care a domnit între anii 41 – 54, i-a izgonit pe toți evreii din Roma, printre ei aflându-se și soții Acuila și Priscila. Apostolul Petru nu a scris epistola din Roma, ci din Babilon, orașul situat pe râul Eufrat (1Pet. 5:13) ale cărui ruine se mai găsesc și azi la 92 km de Bagdad în Irak. Călătoriile misionare ale lui Petru și ale lui Pavel sunt descrise în cartea Faptele apostolilor. Pavel a stat de mai multe ori la Roma în timpul călătoriilor sale – o dată a stat chiar doi ani (Fapt. 28:30) – dar el nu l-a salutat pe Petru în epistola sa adresată comunității locale de acolo, deși a menționat 27 de persoane pe nume (Rom. 16).

Mai târziu, și aceste cuvinte ale lui Isus „**Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate**” (Ioan 20:23) au fost complet răstălmăcite. Pe timpul apostolilor, iertarea nu se făcea printr-o lucrare religioasă aflată la discreția unui preot, ci era oferită în dar prin predicarea lui Isus Hristos Cel răstignit, care ca Miel al lui Dumnezeu a ridicat păcatele lumii. Însărcinarea apostolică dată de DOMNUL după înviere a fost: „...**să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor...**”. (Luca 24:47, Fapt. 13:38).

Prima predică ținută în ziua Cincizecimii, după revărsarea Duhului Sfânt și întemeierea Bisericii nou-testamentare în Fapte cap. 2, a atins puternic pe mulți ascultători, „*ei au rămas străpunși în inimă*”, ceea ce i-a făcut să întrebe: „**«Fraților, ce să facem?»**». **«Pocățiți-vă», le-a zis Petru, «și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh». Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați; și, în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete**”. (Fapt. 2:37-41).

Cu referire la răscumpărarea isprăvită, apostolul Petru a scris: „**Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpeți din felul deșert de viețuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană**”. (1Pet. 1:18-19). Apostolul și toți adevărații slujitori ai lui Dumnezeu au predicat Evanghelia, și anume iertarea păcatelor și împăcarea cu Dumnezeu, astfel că puteau spune celor ce credeau: „Păcatele vă sunt iertate în Numele Lui”. Celor ce nu credeau, păcatele le erau ținute în seamă (Mar. 16:16, Ioan 20:23). Din nefericire, Cuvântul lui Dumnezeu a fost răstălmăcit de multe ori și fiecare învățătură și practică au fost schimbate. Toate interpretările au apărut din cauza înțelegerii greșite a unor versete. Conform rânduiei divine din planul de mântuire, fiecare temă și fiecare învățătură biblică trebuie să fie bazate pe două, trei sau mai multe mărturii din Sfânta Scriptură (2Cor. 13:1).

O cale spre nenorocire

Părinții bisericii care au venit din păgânism erau mai mult sau mai puțin sub influența idolatriei și superstiției eleniste. Este clar că nu cunoșteau sau nu acceptau Vechiul Testament și de aceea au interpretat Noul Testament conform propriei lor înțelegeri. Ei i-au defăimat pe evrei, aceștia neputând accepta învățătura lor trinitară, numindu-i astfel ucigași ai lui Hristos și ai lui Dumnezeu, i-au persecutat și i-au blestemat folosind nou inventata formulă trinitară „în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt”. Deja în anul 321 li s-a interzis prin lege să țină sabatul pe care Însuși Dumnezeu li-l poruncise: **„Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat. Acesta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic; căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat”**. (Ex. 31:12-18) Unele din sinagogile lor au fost transformate în cocini. Acesta a fost începutul anti-semitismului, semănat de biserică și care a rămas până în zilele noastre. De-a lungul secolelor anti-semitismul a explodat prin pogromuri, iar apogeul îngrozitor a fost atins prin Holocaustul din „al Treilea Reich”, între anii 1933-1945.

„În cinstea trinității” au fost comise cele mai crude crime împotriva multor oameni de diferite credințe. Milioane de oameni au murit în numele „Dumnezeului triunic” în cele șapte Cruciade (între anii 1096 – 1270 d. Hr.). Pe 27 noiembrie 1095, papa Urban al II-lea a chemat la alungarea „necredincioșilor” din Ierusalim și cucerirea locurilor sfinte, iar oamenii au strigat: „Deus lo vult!” (Dumnezeu o vrea). Prin mâna cruciaților a început un masacru uriaș în vinerea de 15 iulie 1099 în Ierusalim: până la 80.000 de musulmani, evrei și alții au fost uciși de cruciați – și totul spre „slava Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt!”.

Obiectivul principal al cruciaților era să pună capăt stăpânirii musulmane din Ierusalim și să instituie puterea bisericii. Pretextul lor era îngrijorarea pentru „Biserica Sfântului Mormânt” din centrul orașului. De fapt, mormântul gol al lui Hristos este situat în afara orașului; așa a scris evanghelistul Ioan: **„În locul unde fusese răstignit Isus era o grădină; și în grădină era un mormânt nou, în care nu mai**

fusese pus nimeni". (Ioan 19:17+41, Mat. 27:32). În acel timp ei voiau să instituie o nouă ordine mondială creștină, având „Regatul Ierusalimului” sub conducerea lui Godefroy de Bouillon.

În tabelul de mai jos vedem numărul mare de morți chiar și din rândurile cruciaților. În coloana din mijloc este dat numărul celor ce au plecat cu fiecare Cruciadă, iar în ultima sunt cei ce au rămas după ajungerea în Țara Sfântă.

Cruciada	Plecați spre Țara Sfântă	Ajunși în Țara Sfântă
1. Cruciada 1096-1099)	330.000	40.000
2. Cruciada (1147-1149)	240.000	90.000
3. Cruciada (1189-1192)	350.000	280.000
4. Cruciada (1202-1204)	30.000	-
5. Cruciada (1228-1229)	70.000	60.000
6. Cruciada (1248-1254)	25.000	10.000
7. Cruciada (1270)	25.000	10.000
Total	1.070.000	490.000

(Sursa: Alfred Läßle, *Illustrierte Geschichte der Kirche*)

Sunt diferite estimări ale numărului celor uciși între secolele al XIII-lea și al XVIII-lea, care au căzut victime așa-zisei „Sfinte Inchiziții”; în orice caz, se numără cu miile. După ce mulți evrei din toată Europa au fost arși pe rug și mulți alții au fugit, toți cei ce nu au vrut să se convertească la catolicism au trebuit să părăsească Spania până la 31 iulie 1492. După aceea, Spania catolică a fost declarată a fi „fără evrei”.

Masacrul de „Sfântul Bartolomeu” din noaptea de 23 spre 24 august 1572 a fost începutul uciderii a mii de hughenoti din Franța. În timpul Contrareformei din secolele al XVI-lea și al XVII-lea, care datează din vremea lui Ignațiu de Loyola (1491-1556), mii de protestanți au fost izgoniți din țările lor și mulți și-au pierdut viața. Se repeta într-una: „Nu este salvare în afara bisericii”. Cum poate o biserică pătată cu atâta sânge să se refere la Hristos și Dumnezeu!

dragostei? La ce oraș se poate referi Apoc. 18:24: „*Pentru că acolo a fost găsit sângele prorocilor, și al sfinților, și al tuturor celor ce au fost înjunghiați pe pământ*”? Aceasta a fost întrebarea pusă de predicatorii trezirilor.

La o privire mai atentă, nimic din ceea ce este în biserica de stat, care a venit la existență în secolul al IV-lea în Imperiul Roman, nu mai este în concordanță cu Dumnezeu sau Cuvântul Lui și cu Biserica primară. După Marea Schismă din 1054 au apărut două biserici distincte, una oriental grecească și alta occidental-latină, care mai târziu au dat naștere Bisericii Catolice și bisericilor Ortodoxe. Ambele și-au format propriile lor tradiții fără să se țină de Biblie și de ceea ce au vestit, învățat și practicat Petru, Iacov și Pavel ca apostoli însărcinați de Dumnezeu. De exemplu, apostolii nu au beatificat sau canonizat pe cei morți. La fel, **DOMNUL** Însuși a adresat cuvântările Lui, inclusiv fericirile din predica de pe munte (Mat. 5), doar celor vii: „*Dar ferice de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud!*” (Mat.13:16).

În Sfânta Scriptură, legătura cu morții este interzisă cu desăvârșire (Lev. 19:31). Maria și-a îndeplinit sarcina ei deosebită prin nașterea lui Isus Hristos și este menționată pentru ultima dată în Fapt. 1:14, atunci când s-a aflat printre cei 120 care așteptau în Ierusalim revărsarea Duhului Sfânt. Pentru Biserica lui Isus Hristos ea nu este nici mijlocitoare și nici apărătoare iar salutul „Plecăciune, Maria!” nu a fost spus niciodată în zilele de început ale creștinismului. Sfânta Scriptură mărturisește doar despre înălțarea la cer în trup a Răscumpărătorului (Luca 24:50-52, Fapt. 1:11), dar nu despre o înălțare a Mariei.

Botezul în apă

Un lucru este sigur: acolo unde nu este descoperire divină, nu este nici orientare biblică, fapt care duce la discuții și interpretări. Așa este cu toate temele biblice, chiar și cu botezul în apă. De ce începând cu secolul al IV-lea nu se mai face botezul așa cum l-au făcut Petru în Ierusalim (Fapt. 2:38), Filip în Samaria (Fapt. 8:16) și Pavel în Efes

(Fapt. 19:5)? Din cauză că părinții bisericii nu au înțeles că este vorba despre *Numele* în care se afla mântuirea lui Dumnezeu (Fapt. 4:12) și în care toți credincioșii vor fi botezați. Pentru că aveau o înțelegere greșită despre Dumnezeu, au schimbat porunca de botez dată de **DOMNUL** nostru în Mat. 28:19 într-o lucrare oficială trinitară care nu are absolut nimic a face cu înțelesul original, dar care este practică până în ziua de azi.

Botezul biblic este precedat de predicarea Cuvântului, deoarece credința vine prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu (Fapt. 2, Rom:10:16-17 și alte vers.). Iată cum a poruncit **DOMNUL** în marea trimiteră: „**Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza va fi mântuit...**” (Mar. 16:15-16). Cel ce se botează confirmă ca om credincios că a primit iertarea păcatelor lui.

Istoria critică a bisericii a dovedit că versiunea originală a marii trimiteri din Mat. 28:19 sună astfel: „**Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Meu (onto onomati mou). Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit**”. Așa este scris în nota de subsol a ediției bilingve greco-germane a Noului Testament (Novum Testamentum Graece Et Germanice) publicat de editura Nestle-Aland, ediția 1973. Versiunea cunoscută în toată lumea și care este folosită de obicei în toate bisericile la îndeplinirea actelor de cult sau ceremonii „în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt”, nu se găsește în niciun manuscris original. Aceasta este concluzia cercetării critice a Bibliei. În traducerea lui Martin Luther, stă scris în nota de subsol la Mat. 28:19: „ Formularea exactă este «Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i **în Numele** Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt»”. Înainte să putem boteza în Numele în care Dumnezeu Însuși S-a făcut cunoscut ca Tată în Fiul și prin Duhul Sfânt, acest Nume trebuie să ne fie descoperit. În cele mai uzuale traduceri germane ale Bibliei este scris de asemenea: „**Botezându-i în Numele...**”! Exact aceasta au făcut apostolii. Formula trinitară nu este folosită niciodată în Biblie, nici măcar o dată! Găsim confirmat acest lucru în „Traducerea interliniară” greco-germană:

οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. **19** πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ
Himmel und auf der Erde. Hingegangen also, macht zu Jüngern alle -
în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate
ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ
Völker, **taufend sie auf den Namen** des Vaters und des Sohnes und
neamurile, **botezându-i pe Numele** Tatălui și al Fiului și
τοῦ ἁγίου πνεύματος, **20** διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα

În prima sa predică din ziua înființării Bisericii nou-testamentare, Petru n-a dat prea multe explicații despre botez. Pentru el era clar și știa exact cum trebuie făcut botezul, căci auzise cuvintele originale din gura Învățătorului. De aceea el a acționat conform marii trimiteri date de Răscumpărătorul înviat și a poruncit ca toți credincioșii să fie botezați în Numele Domnului Isus Hristos (Fapt. 2:37-41).

Cu următoarea ocazie, el a predicat din nou iertarea păcatelor: „*Toți prorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor*”. (Fapt. 10:43), iar imediat după aceea și botezul: „*Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia care au primit Duhul Sfânt ca și noi?*”. (vers. 47). „*Și a poruncit să fie botezați în Numele Domnului Isus Hristos*”. (vers. 48). Chiar și ucenicii lui Ioan Botezătorul au fost botezați din nou după ce au crezut în Isus Hristos în urma auzirii Cuvântului vestit prin Pavel: „*Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt S-a coborât peste ei, și vorbeau în alte limbi și proceau*”. (Fapt. 19:5-6). Apostolii și toți din creștinismul primar au înțeles că este vorba despre Numele în care se află mântuirea lui Dumnezeu și în care vor fi botezați toți credincioșii.

Credința, botezul în apă și botezul cu Duhul Sfânt formează o unitate. La botezul în apă cel devenit credincios mărturisește decizia lui pentru Hristos, iar la botezul cu Duhul Sfânt Dumnezeu Însuși mărturisește celui credincios: „*Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh*”. (1Cor. 12:13).

Istoria internațională a bisericii mărturisește în unanimitate că de la început și până în secolul al III-lea, botezul a fost făcut numai în Numele **DOMNULUI** Isus Hristos, printr-o singură scufundare. Adresându-se credincioșilor din Roma, apostolul a scris: „*Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui* (și anume prin scufundare = bap̄tismo), *am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă*”. (Rom. 6:3-4). „*Fiind îngropați împreună cu El, prin botez...*”. (Col. 2:12).

În Fapte 8:38 ni se spune: „*A poruncit să stea carul, s-au coborât amândoi în apă, și Filip a botezat pe famen*”. În același fel boteza și Ioan Botezătorul în râul Iordan (nu stând lângă râul Iordan): „*De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea, cerurile s-au deschis, și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu coborându-Se în chip de porumbel și venind peste El*”. (Mat. 3:16).

În anul 337, când împăratul Constantin era pe patul de moarte în palatul din Ankyron, episcopul Eusebiu l-a stropit de trei ori cu apă pe frunte folosind formula trinitară. A fost acesta un botez? Prin acest act, se spune că împăratul Constantin ar fi devenit creștin, chiar dacă el s-a închinat la zeul soarelui Sol, până la moartea lui. Formula trinitară a fost adăugată de părinții bisericii orbi duhovnicește în perioada când s-a format învățătura trinitară. Formula trinitară a fost o adăugare perfectă la inventata învățătură trinitară cu scopul de a o face credibilă. Acesta este „crezul roman de botez”.

Dacă părinții bisericii din secolul al III-lea și al IV-lea și toți teologii care au urmat, ar fi îndeplinit porunca de botez așa cum a făcut-o Petru în ziua Cincizecimii (Fapt. 2) și la fel Pavel mai târziu (Fapt. 19:5), atunci nu ar mai fi avut loc nicio ceartă pe această temă. Problema este că niciunul dintre părinții bisericii nu a fost în stare să prezinte vreodată o întoarcere la Hristos sau o adevărată trăire a mântuirii și cu atât mai puțin o însărcinare divină.

În Biblie nu se găsește nici învățătura trinitară despre cele trei persoane veșnice, nici botezul în formula trinitară. Nu se găsește niciun verset în care să se fi făcut vreo lucrare cu formula „în Numele

Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt” – nici un singur loc! Fiecare rugăciune, de fapt totul s-a făcut în Numele **DOMNULUI** Isus Hristos pentru că aceasta a fost porunca dată credincioșilor în Col. 3:17: „**Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus...**”.

Formula trinitară este folosită în toate bisericile pentru fiecare lucrare religioasă sau ceremonie, la admiterea în toate ordinele și lojele masonice și chiar la ședințele spiritiste și cu atât mai mult oriunde se practică ocultismul. Nu este biblică; de aceea, nu poate fi decât nebiblică. Această formulă nu este de origine divină; de aceea ea vine dintr-o inspirație falsă și înșală. Orice om ar trebui să ia aminte la acest lucru, mai ales personalitățile carismatice care folosesc Numele „Isus Hristos” în rugăciunile lor pentru bolnavi, dar resping cu vehemență să se lase botezați în Numele **DOMNULUI** Isus Hristos.

Totuși, trebuie să se ridice hristoși mincinoși și proroci mincinoși astfel ca să se împlinească tot ceea ce a spus **DOMNUL** nostru: „*Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege»*”. (Mat. 7:22-23).

Cine poate înțelege de ce nu este claritate în tot creștinismul cu privire la învățăturile fundamentale referitoare la dumnezeire, botez și cina Domnului deși ele sunt foarte bine documentate în Biblie? Aceasta se întâmplă din cauză că oamenii nu au rămas în învățătura lui Hristos și a apostolilor. În mod regretabil, descoperirea dată la început apostolilor s-a pierdut deja în primele secole creștine. Prin părinții bisericii au fost înglobate în creștinism idei politice și religioase străine acestuia.

Binecunoscutul teolog elvețian Hans Küng a cuprins această importantă temă în cartea sa de peste o mie de pagini numită *Das Christentum* (Creștinătatea). La pag. 126 el pune întrebarea: „**Există vreo mențiune despre trinitate în Noul Testament?**” Imediat după aceea el scrie: „**Nu există nicio învățătură despre trinitate în Noul Testament**”. El discută și despre „Comma Johanneum” (vers. 7 din

Ioan 5 care nu apare în textele mai vechi): „*Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și aceștia trei una sunt*”. Küng explică: „**Totuși, cercetarea critică a istoriei a demascat acest verset ca fiind un fals care a apărut în secolul al III-lea sau al IV-lea în Africa de Nord sau în Spania. N-a fost de niciun folos puterii Inchiziției romane când aceasta a încercat să apere acest verset ca fiind autentic și aceasta până la începutul secolului nostru (Sec. XX). Pur și simplu nu înseamnă altceva decât aceasta: în cadrul creștinismului iudaic, de fapt în întreg Noul Testament, se găsește într-adevăr credința în Dumnezeu, Tatăl; în Isus, Fiul; și în Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, dar nu există nicio învățătură despre un dumnezeu în trei persoane (forme de existență), nicio învățătură despre un dumnezeu triunic sau trinitate**”. (pag. 126-127).

Cina DOMNULUI

Ideile păgâne s-au infiltrat și la sărbătorirea cinei DOMNULUI. Așa că nu este surprinzător faptul că disputele teologice asupra acestui subiect au tot reapărut înainte, în timpul și chiar după Reformă.

Ca să se poată înțelege semnificația originală a cinei Domnului, trebuie să se citească textele corespunzătoare din Scriptură. Primii creștini numeau cina DOMNULUI simplu „frângerea pâinii”. Ei se strâneau pentru aceasta în casele lor (Fapt. 2:42-47, 20:7). Mântuitorul nostru a așezat cina DOMNULUI în timpul serbării Paștelui (Ioan 13, Mat. 26, Mar. 14). Când DOMNUL Dumnezeu a dat poruncile referitoare la primul Paște, în Ex. 12, atunci a numit El poporul lui Israel pentru prima oară ca „adunarea” – Biserica (Ecclesia = cei chemați afară). Mai întâi trebuia jertfit un miel și sângele care se vărsa trebuia aplicat pe stâlpii ușilor pentru ocrotire: „**Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi...**” (Ex.12:13). Carnea mielului era gătită și mâncată împreună cu pâine nedospită. Pavel s-a referit la aceasta în 1Cor. 5:7, când a scris: „**Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă,**

cum și sunteți, fără aluat; căci Hristos, Paștile nostru, a fost jertfit...”.

În Ioan 6 găsim pilda în care DOMNUL aplică simbolul pâinii pentru Sine: *„Eu sunt Pâinea vieții... Eu sunt Pâinea care S-a coborât din cer* (mai întâi El este pâinea, apoi El o dă): *Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu pe care Îl voi da pentru viața lumii... Dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă... Cine mănâncă Pâinea aceasta va trăi în veac”.*

În Mat. 26, ucenicii L-au întrebat: *„Unde vrei să-Ți pregătim să mănânci paștile?”.* (vers. 17-19). *„Pe când mâncau ei, Isus a luat o pâine; și, după ce a binecuvântat, a frânt-o și a dat-o ucenicilor, zicând: «Luați, mâncați; acesta este trupul Meu»”.* (vers. 26). Apoi vine vers. 27: *„Apoi a luat un pahar și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: «Beți toți din el»”.* Abia atunci a spus El: *„Căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor”.* (vezi și Mar. 14:24-25). Era mâncată pâinea; era băut vinul. Cu privire la vinul din pahar, Răscumpărătorul a spus: *„Vă spun că, de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu”.* (Mat. 26:29).

Răscumpărătorul Și-a vărsat sângele și astfel ne-a dat iertarea păcatelor și împăcarea cu Dumnezeu. Pâinea și vinul nu pot fi și nici nu trebuie să fie transformate; Hristos nu poate fi și nici nu este nevoie să fie jertfit din nou. El a făcut-o o dată pentru totdeauna. Conform planului divin de mântuire: *„Hristos... a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt...cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică”.* (Evr. 9:12). Amin.

Principiul de bază este deja scris în Lev. 17:11: *„Căci viața trupului este în sânge”.* În sângele Răscumpărătorului era viața veșnică. Și în toți cei care au fost răscumpărați prin sângele Fiului lui Dumnezeu și au fost născuți din nou prin Cuvânt și Duh (Ioan 3:3, Iac. 1:18, 1Pet. 1:23), în ei este aceeași viață veșnică care era în Fiul lui Dumnezeu (1Ioan 5:11-13). Pavel a scris-o într-un fel ușor de

înțeles pentru oricine în 1Cor. 10:16-17: „*Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos? Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine*”.

În 1Cor. 11:23-34 apostolul a scris: „*Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El. De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul și sângele Domnului*”. (vers. 26-27). Sărbătorirea cinei DOMNULUI reprezintă punctul culminant al unui serviciu de închinare. Fiecare se cercetează pe sine însuși înaintea lui Dumnezeu și își cere iertare. Cina DOMNULUI este sărbătorită, cu rugăciuni sincere și cu respect, în amintirea jertfirii trupului și a sângelui Său sfânt pe care l-a vărsat pentru noi. Pâinea, care a fost coaptă fără a fi luată, este binecuvântată prin rugăciune și frântă înaintea adunării și apoi este împărțită; la fel paharul este binecuvântat și înmănat tuturor. În acest fel s-a practicat cina DOMNULUI de către primii creștini și așa a fost lăsată pentru Biserica nou-testamentară.

Înapoi la Cuvânt Înapoi la început

„*Dar Cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie*”. (1Pet. 1:25).

După secole în care biserica de stat a învățat sabia firească și puterea duhovnicească peste oameni și națiuni, spre sfârșitul Evului Mediu s-a arătat la orizont o înnoire duhovnicească și întoarcere la Biblie.

În toate trezirile dinainte și după Reformă, credincioșii au părăsit biserica de stat și ca urmare au fost persecutați de aceasta. John Wycliffe (1321-1384), care a tradus Vulgata (Biblia în limba latină a lui Ieronimus) în limba engleză, a recunoscut importanța Cuvântului lui Dumnezeu și a mărturisit public: „**Pentru mine are valabilitate doar ceea ce este scris în Biblie!**”. El a respins papalitatea și a fost

declarat eretic la 30 de ani după moartea sa. Și Jan Hus (1370-1415) a predicat din Biblie după ce a primit iluminarea și s-a hotărât să se opună pretențiilor lacome ale papalității. Pentru el Biblia a devenit singura autoritate pentru toate problemele de credință. Astfel a scris în comentariul său la Ioan 8:31-32: **„Caută adevărul, ascultă adevărul, învață adevărul, iubește adevărul, vorbește adevărul, ține adevărul și apără adevărul până la moarte”**. Pe 6 iulie 1415, după ce fusese condamnat la moarte de către sinodul de la Constance, el a fost ars pe rug; în mijlocul flăcărilor, el și-a încredințat sufletul Răscumpărătorului său Isus Hristos în timp ce se ruga pentru iertarea dușmanilor adevărului.

Martin Luther a condamnat vânzarea de indulgențe papale și a predicat pocăința și neprihănirea prin credință. Deja în anul 1520 el a publicat tratatul „Robia babiloniană a Bisericii” în care a exprimat poziția sa, că nicio lucrare sau sacrament bisericesc nu poate duce la mântuire ci numai credința în Isus Hristos. El a ținut tare și de principiul „Sola Scriptura!” – numai Scriptura! Pe 18 aprilie 1521, la sfârșitul cuvântării lui la Dieta Imperială din Worms, Martin Luther a rostit aceste cuvinte binecunoscute: **„Pentru că eu nu cred nici în papă, nici în concilii, întrucât este o realitate faptul că au greșit adesea și s-au contrazis, atunci sunt încredințat de versetele biblice pe care le-am citat și conștiința mea este prizonieră Cuvântului lui Dumnezeu. Eu nu pot și nici nu vreau să retractez ceva, pentru că nu este nici sigur și nici drept să acționăm împotriva conștiinței noastre. Aceasta este poziția mea, nu pot să fac altfel, Dumnezeu să mă ajute. Amin”**. La apogeul luptei duhovnicești, reformatorul s-a văzut ca vorbind din partea lui Dumnezeu împotriva papei și a bisericii.

În Elveția, Reforma a triumfat în 1531 prin Huldrych Zwingli în Zürich; Jean Calvin a înlesnit străpungerea Reformei la Geneva în anul 1536. Ei și mulți alții și-au adus contribuția la trezirea protestantă din toată Europa aceluși timp. Cei deveniți credincioși erau etichetați drept “eretici” de către bisericile oficiale și se adunau oriunde puteau pentru rugăciune. Micile adunări care au venit astfel la existență, inclusiv mișcarea anabaptistă, erau numite “secte” și

erau persecutate.

Dar Reforma n-a mai putut fi împiedicată și Sfânta Scriptură a fost vestită și descoperită din ce în ce mai adânc și mai clar în timpul trezirilor din secolele ce au urmat. S-au ridicat predicatori ai trezirilor ca Earl Zinzendorf pentru biserica Moravă, John Wesley pentru metodiști, John Smith pentru bapțiști, Menno Simon pentru menoniști, William Booth și mulți alții. Cei ce au predicat adevărurile biblice au fost cu toții de acord atunci când era vorba de locțiitorul lui Hristos, cel care și-a însușit toată puterea pământească și s-a înălțat mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de ce este vrednic de închinare și pe care Pavel l-a numit „fiul pierzării” (2Tes. 2). Ei au spus apăsător că în Cuvântul lui Dumnezeu nu se menționează nici un „locțiitor al lui Hristos” (Vicarius Filii Dei) și nici un „succesor al lui Petru” și ei au accentuat ceea ce a spus DOMNUL nostru în Mat. 23:9: „*Și «Tată» să nu numiți pe nimeni pe pământ* (cu atât mai puțin „Sfântul Părinte”; ***pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri***”.

Cineva trebuie s-o spună

Este cunoscut faptul că religiile și-au însușit controlul asupra unor țări și națiuni întregi. Aici este creștinismul, acolo este islamul, în altă parte este hinduismul sau budismul. Astfel Sudul Europei de la Italia la Spania și Portugalia este dominat de catolicism, pe când Nordul până la Suedia, Norvegia și Finlanda sunt predominant protestante. Dacă privim în America de Nord, SUA și Canada sunt puternic influențate de protestantism, pe când țările din America Centrală și de Sud au profil catolic. În India religia majoritară este hinduismul, în întreg Orientul Mijlociu este islamul și în Asia este budismul. Ceea ce au comun toate religiile sunt promisiunile lor care nu vin de la Dumnezeu și ca urmare nu pot duce la unirea cu El. De aceea, trebuie să fie foarte clar oricărui om: mântuirea lui Dumnezeu nu se găsește în nicio religie sau biserică ci doar în Isus Hristos. Toate promisiunile omenești pentru cer și rai nu au nimic a face cu Dumnezeu. Numai Unul, și anume Răscumpărătorul, a putut spune: „***Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai***”. (Luca 23:43).

Niciuna din așa zisele biserici creștine, nici cea catolică, ortodoxă, anglicană, lutherană sau calvinistă, la fel nici cea coptă sau oricare alta nu este Biserica înființată de Hristos, Răscumpărătorul. Astfel papa este capul bisericii romano-catolice și patriarhul este conducătorul bisericii ortodoxe, dar niciunul din ei nu este Capul Bisericii lui Isus Hristos. Arhiepiscopul de Canterbury este cu adevărat capul duhovnicesc al bisericii anglicane dar nu este Capul Bisericii lui Isus Hristos. Aceasta se aplică tuturor denominațiilor creștine care, în ciuda diferențelor dintre ele, au încă în comun cu biserica Romei un lucru, și anume „crezul de la Niceea-Calcedon”. Conform Wikipedia, prima condiție teologică prealabilă pentru admiterea într-o comunitate protestantă care aparține Consiliului Mondial al Bisericilor este „**mărturisirea de credință în Dumnezeu triunic așa cum este exprimat în Biblie și în crezul de la Niceea-Constantinopol**”.

Dar aceasta nu este mărturisirea de credință a Bisericii Dumnezeului celui Viu. Biserica lui Isus Hristos crede în Unicul și Singurul Dumnezeu așa cum mărturisește de fapt Biblia. Ea a cuprins întotdeauna credincioși biblici din toate țările, națiunile, rasele și limbile. **DOMNUL** Însuși a spus: „**Împărăția Mea nu este din lumea aceasta**”. (Ioan 18:36). Biserica Dumnezeului celui Viu nu este o religie recunoscută de stat, ci ea formează trupul **DOMNULUI**, așa cum este scris: „**Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădularele lui**”. (1Cor. 12:27). În singura și adevărata Biserică a celor răscumparați, **Isus Hristos este Capul (Ef. 4:15) și Biblia ca și Cuvânt al lui Dumnezeu este singura autoritate.**

Adevărata credință

„...cine nu crede pe Dumnezeu **Îl face mincinos...**”. (1Ioan 5:10).

„**Nicidecum! Dimpotrivă, Dumnezeu să fie găsit adevărat, și toți oamenii să fie găsiți mincinoși, după cum este scris: «Ca să fii găsit neprihănit în cuvintele Tale și să ieși biruitor când vei fi judecat»**”. (Rom. 3:4).

Următoarele cuvinte au fost spuse despre Avraam: „**Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire**”. (Rom. 4:3, Gal. 3:6). Avraam este cel mai bun exemplu al adevăratei credințe: credința adevărată este posibilă doar atunci când Dumnezeu ne poate vorbi fiecăruia în mod personal prin Cuvântul Lui. Necredința este cauzată de permisiunea acordată vrăjmașului de a pune sub semnul întrebării ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său. Credința ca și necredința au început în grădina Eden. După ce **DOMNUL** Dumnezeu a vorbit cu Adam, Satan a atras-o pe Eva într-o discuție despre ceea ce a spus Dumnezeu. Întotdeauna Satan ia ceea ce ce a spus Dumnezeu, seamănă îndoiala, adaugă, scoate, răsucește și interpretează Cuvântul. Rezultatul a fost necredința, care a dus la neascultare și în final la căderea în păcat. Satan s-a apropiat de **DOMNUL** nostru cu argumentul: „Este scris...”. Aceasta este adevărata ispitire! Ispitirea, amăgirea și fărâdelegea sunt posibile doar atunci când Cuvântul lui Dumnezeu este pus sub semnul întrebării. Dar **DOMNUL** i-a răspuns: „*De asemenea este scris...*”. (Mat 4:1-11, Mar. 4:1-13). La fel se poate întâmpla cu teologii: tema pe care o abordează poate fi biblică, dar ceea ce se spune despre ea este chiar contrariul. Când cineva ia un verset din Scriptură și prezintă îndoială față de ceea ce este scris, atunci acolo este mâna vrăjmașului care îl transformă în ispită, ce duce la cădere. Adevărații copii ai lui Dumnezeu iau totdeauna în considerare următorul verset care este în legătură cu primul și aduce lumină asupra temei.

Prima și a doua venire a lui Hristos sunt o parte a planului de mântuire

La prima venire a lui Hristos, prorocia din Mal. 3:1 s-a împlinit în slujba lui Ioan Botezătorul: „**Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea...**”. (Mat. 11:10, Luc: 7:27). **Iar aceasta este făgăduința care-și găsește împlinirea înaintea revenirii lui Hristos: „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată”.** (Mal. 4:5). Această făgăduință a fost confirmată de **DOMNUL** nostru după ce s-a încheiat slujba lui Ioan Botezătorul: „**Este adevărat că trebuie să vină**

întâi Ilie și să așeze din nou toate lucrurile". (Mat. 17:11). În Mar. 9:12 **DOMNUL** nostru a confirmat-o încă o dată: **„Ilie va veni întâi; și va așeza din nou toate lucrurile...”**.

„Revenirea lui Hristos” este menționată de repetate ori în Noul Testament. Așteptarea revenirii Lui a fost chiar de la început o temă principală pentru toți credincioșii. Această așteptare este bazată pe făgăduința pe care a dat-o El Însuși: **„Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”**. (Ioan 14:3).

Când ucenicii au întreat despre semnul revenirii Lui și al sfârșitului lumii (Mat. 24:3), **DOMNUL** le-a răspuns cu următoarele cuvinte: **„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”**. (vers. 14). Mai mult ca niciodată, acum este un timp când Evanghelia a ajuns în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii cu ajutorul metodelor moderne de transmitere. Scopul principal al vestirii Evangheliei depline este ca **credincioșii să fie gata la revenirea lui Isus Hristos**, căci astfel este scris: **„cele ce erau gata au intrat cu el în odaia de nuntă și s-a încuiat ușa”**. (Mat. 25:10).

Revenirea lui Hristos a fost tema principală a vestirii din timpul apostolilor și mai este în timpul nostru. În prima epistolă către tesaloniceni, apostolul a scris: **„Căci cine este, în adevăr, nădejdea sau bucuria, sau cununa noastră de slavă? Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui?”**. (1Tes. 2:19). Apostolul Pavel a putut să-și încheie mărturia cu cuvintele: **„De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în «ziua aceea» Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui”**. (2Tim. 4:8).

Acum, atât de aproape de revenirea lui Hristos, toți cei ce fac parte din Biserica lui Hristos trebuie să aibă aceleași trăiri ale mântuirii ca și credincioșii de la început și trebuie să fie aduși la poziția originală, biblică înaintea lui Dumnezeu. Așa a spus-o apostolul Petru atunci cu referire la Hristos și la cei credincioși: **„Pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor; despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu**

prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime". (Fapt. 3:21). Înaintea revenirii lui Hristos, în Biserica Dumnezeului celui Viu totul trebuie să fie la fel cum a fost la început; prima și ultima predică, primul și ultimul botez, fiecare învățătură, fiecare practică trebuie să fie în concordanță cu cea originală. Acum este predicată în toată lumea aceeași Evanghelie, aceeași credință, același botez și toți cei ce cred așa cum zice Scriptura trăiesc iertarea păcatelor lor, sunt botezați în Numele **DOMNULUI** Isus Hristos și primesc botezul cu Duhul Sfânt ca la început. **Acesta este singurul model cu adevărat biblic și apostolic (Fapt. 2:38-39, 8:14-17, 10:43-48, 19:5-6), care este valabil înaintea lui Dumnezeu până la sfârșit.**

Aceasta nu trebuie ținută ascunsă

„Adevărat, adevărat vă spun că cine primește pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește; și cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine”. (Ioan 13:20).

Așa cum Dumnezeu Însuși i-a chemat și i-a trimis pe Avraam, pe Moise și pe proroci, la fel i-a trimis pe Ioan Botezătorul și pe Pavel și le-a încredințat anumite sarcini care făceau parte din planul de mântuire pentru întreaga Biserică. Același Dumnezeu a dat făgăduința că va trimite **un proroc ca Ilie** înainte ca să se încheie ziua mântuirii și să înceapă ziua Domnului (Mal. 4:5-6). Această făgăduință pentru ultima parte a timpului de har, în care ne aflăm acum, înainte ca soarele să se întunece și luna să se prefacă în sânge (Ioel 2:31, Fapt. 2:20, Apoc. 6:12), și-a găsit împlinirea. Pe 11 iunie 1933, după o evanghelizare în orașul Jeffersonville din statul Indiana, SUA, predicatorul baptist William M. Branham boteza în jur de 300 de noi credincioși în râul Ohio când s-a întâmplat un lucru extraordinar. Pe la ora 2 după amiaza, când era pe cale să boteze a șaptesprezecea persoană, o lumină supranaturală a coborât, vizibilă pentru cei peste o mie de oameni care stăteau pe malul râului și s-a oprit deasupra omului lui Dumnezeu. Apoi au răsunat următoarele cuvinte: **„Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să premergă prima venire a lui Hristos, la fel mesajul dat ție va premerge cea de a doua venire a lui Hristos”**. Reporterii de la Associated Press din SUA și Canada

au scris la acea vreme despre acest eveniment. Este cunoscut în general faptul că după al Doilea Război Mondial, în special după mai 1946, William Branham a fost folosit de Dumnezeu să pornească străpungerea mondială a mișcării de trezire și vindecare.

Prin slujba confirmată a omului lui Dumnezeu, William Branham, **DOMNUL** Însuși a adus poporul Său înapoi la adevărurile biblice despre dumnezeire, botez, cina **DOMNULUI** și toate învățăturile. Întreg planul lui Dumnezeu a fost vestit și mesajul biblic curat răsună în toată lumea pentru chemarea afară, separarea și pregătirea adevăraților credincioși în vederea **zilei glorioase a revenirii lui Hristos** (Ioan 14:1-3, 2Cor. 6:14-18, 1Tes. 4:13-18).

Ilie a luat 12 pietre care reprezentau cele 12 seminții ale lui Israel, a rezidit altarul lui Dumnezeu pe muntele Carmel și a chemat poporul lui Dumnezeu să se decidă (1Împ. 18:17-40); la fel în timpul nostru, în cea mai importantă perioadă de timp a planului de mântuire, învățătura celor 12 apostoli a fost pusă din nou pe sfeșnic, Biserica lui Isus Hristos a fost rezidită pe temelia originală a apostolilor și fiecare este chemat să ia o decizie: *„Până când vrei să schiopătați de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal!”*. (1Împ. 18:21).

O ultimă avertizare

Astăzi toți teologii știu că Ioan Botezătorul a fost un proroc făgăduit (Isa. 40:3, Mal. 3:1) care a pregătit calea Domnului dar a fost respins de cărturari: *„Dar fariseii și învățătorii Legii au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei, neprimind botezul lui”*. (Luca 7:30). Se repetă acum ceea ce s-a întâmplat atunci? În Luca 19 **DOMNUL** nostru a plâns asupra Ierusalimului și a spus: *„...pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată”*. (vers. 44). Astăzi, când oamenii refuză să creadă așa cum zice Scriptura și resping botezul biblic, nu resping ei de fapt planul lui Dumnezeu? Cu siguranță n-ajunge să se recite cu sinceritate conform tradiției rugăciunea „Tatăl nostru”: „Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta...”, dacă nu se împlinește

voia lui Dumnezeu care este descoperită doar în Cuvântul lui Dumnezeu.

Nu vedem noi repetându-se în timpul nostru ceea ce a spus **DOMNUL** atunci: „*Vai de voi, învățători ai Legii! Pentru că voi ați pus mâna pe cheia cunoștinței: nici voi n-ați intrat, iar pe cei ce voiau să intre i-ați împiedicat să intre*”. (Luca 11:52)? Nu-și zidesc ei propriile lor împărății, propriile lor biserici? Nu au ei toți propriile lor programe? Ce este cu cei ce au apărut după Reformă, chiar și cei din mișcarea pentecostală, care totuși continuă să vestească propria lor evanghelie (Gal. 1:6-10)?

Biserica mondială lucrează cu hotărâre la unitatea religioasă a tuturor denominațiilor creștine și în final a tuturor religiilor sub conducerea unui singur cap cu autoritate mondială, apelând la versetele din Ioan 17: „*Ca toți să fie una...*”. Papa Francisc a cerut iertare în mod indirect tuturor oamenilor de diferite credințe care în trecut au fost persecutați de biserica catolică, de la valdenzi până la cei din mișcarea pentecostală. Sigur, accentul nu mai este pus pe lucrurile care despart ci doar pe cele care unesc, cum ar fi mărturisirea de credință comună în „Dumnezeul triunic”. Având în vedere că în anul 2017 se împlinesc 500 de ani de la Reformă, unificarea bisericilor are o prioritate absolută.

Care este situația cu unirea tuturor credincioșilor biblici cu Dumnezeu prin Isus Hristos, **DOMNUL** nostru, ca și Cap al Bisericii?

Cine dintre cei ce poartă o responsabilitate în multele lucrări misionare creștine și dintre renumiții predicatori ai evangheliei prosperității și dintre milioanele de ascultători se pregătește cu adevărat pentru revenirea iminentă a lui Hristos? Provocarea adresată fiecăruia dintre noi este: înapoi la Dumnezeu! Înapoi la început! Înapoi la Cuvântul veșnic care a ieșit din Ierusalim! **Cine va lua poziție stând de partea lui Dumnezeu și va urma doar călăuzirea Cuvântului fără să facă vreun compromis?**

Isaia a trebuit să exclare: „*Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului?*”. (Isa. 53:1). Pavel a trăit-o și el: „*Dar nu toți au ascultat de Evanghelie. Căci Isaia zice:*

«Doamne, cine a crezut propovăduirea noastră?»». (Rom. 10:16). Cine poate crede așa cum zice Scriptura? Cine respectă Cuvântul lui Dumnezeu și se lasă corectat? Fiecare trebuie să se decidă personal dacă să se țină de o mărturisire de credință total nebiblică **sau să accepte valabilitatea adevăratei mărturisiri lăsate de apostoli și proroci**. N-ajută la nimic trecerea de la o religie la alta sau de la o biserică la alta. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie primit în inimă ca o sămânță (Luca 8:11) și prin Duhul Sfânt el face să apară în fiecare om viață nouă, veșnică, prin nașterea din nou (Ioan 3:7, 1Pet. 1:23). Problema este foarte serioasă și noi trebuie să luăm o decizie cu care vom merge în veșnicie.

Toți cei ce găsesc și acceptă harul lui Dumnezeu se cercetează ca să vadă dacă sunt în concordanță cu ceea ce a spus DOMNUL nostru: „***Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr***”. (Ioan 4:23-24). Oricine nu se închină lui Dumnezeu în Duh și în adevăr așa cum spune Cuvântul adevărului, închinarea aceluia este zadarnică: „***Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinsteste cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești***”. (Mat. 15:8-9, Mar. 7:6-7).

În încheiere, trebuie subliniat încă o dată: adevărata mărturie de credință, adevărata învățătură este scrisă doar în Biblie și noi trebuie să ne cercetăm personal înaintea lui Dumnezeu ca să știm exact dacă Îl primim pe Isus Hristos ca și Cap al Bisericii și ne întoarcem la învățătura apostolilor care a ieșit din Ierusalim sau ne ținem de învățătura care își are originea în biserica de stat a Imperiului Roman. Recunoaștem noi doar valabilitatea Cuvântului lui Dumnezeu și-i dăm astfel cinstea cuvenită, sau rămânem în tradițiile religioase? Atenționarea se îndreaptă spre noi toți: „***Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!***”. (Evr. 4:7). **Cine are urechi, să asculte ce spune Duhul tuturor celor ce sunt în Biserica lui Isus Hristos! Așa este scris de șapte ori în cartea Apocalipsei (cap. 2 și 3).**

Prorocia pentru timpul sfârșitului se împlinește

Cu toții am observat că totul s-a schimbat pe pământ: căsătoria, familia și societatea nu mai sunt ceea ce erau odată. Încălzirea globală și schimbarea climatului au ajuns la un nivel alarmant. Numărul și intensitatea dezastrelor naturale au crescut considerabil. Neliniștea din întreaga lume îi face pe oameni să se teamă pentru viitorul lor. Peste tot apar zone de conflict și în special în Orientul Apropiat și Mijlociu. Întreaga lume este în frământare și milioane de oameni sunt pe fugă. Guvernele caută soluții dar par neputincioase în a face față acestor provocări.

DOMNUL nostru a vorbit în Mat. 24, în Mar. 13, în Luc. 21 și în alte versete despre ceea ce se va întâmpla înaintea revenirii Lui și noi o putem vedea împlinindu-se. Toate dezvoltările din timpul sfârșitului, pe care nu le putem prezenta aici, sunt scrise dinainte în prorocia biblică. Prin acest ultim mesaj, cu această ultimă chemare le este dată posibilitatea oamenilor din toată lumea să ia decizia corectă înaintea lui Dumnezeu.

Evanghelia veșnică este vestită acum tuturor neamurilor ca mărturie, așa cum a spus DOMNUL Însuși: „*Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul*”. (Mat. 24:14). Noi suntem acum foarte aproape de făgăduita revenire a lui Hristos (Ioan 14:1-3). Semnele timpului de sfârșit arată cu claritate spre aceasta; de aceea, toți oamenii care vor cu adevărat să creadă conform Bibliei trebuie să părăsească propriile lor căi și să găsească adevărata cale spre Dumnezeu. De fapt, Însuși DOMNUL a spus în Luc. 21: „*Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie*”. (vers. 28).

Această expunere nu se poate încheia fără un ultim apel biblic adresat tuturor celor ce se tem de Dumnezeu și cred Cuvântul Lui: „*Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta*

împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem templul Dumnezeului celui Viu, cum a zis Dumnezeu: «Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu». De aceea: «Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiuce, zice Domnul cel Atotputernic»”. (2Cor. 6:14-18).

„Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: «Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!»”. (Apoc. 18:4).

„Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca, atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El”. (1Ioan 2:28).

„Și iată, Eu vin curând! – Ferice de cel ce păzește cuvintele prorociei din cartea aceasta!””. (Apo. 22:7).

„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece”. (Luca 21:33).

„Harul Domnului Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu, și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți! Amin”. (2Cor. 13:14).

„Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică”. (1Ioan 5:20).

**Dacă al Tău Cuvânt n-ar dăinui
Credința mea pe ce s-ar sprijini?
Nu-mi pasă de-o mie de lumi,
Ci să-mplinesc al Tău Cuvânt deplin.
(N. L. Conte de Zinzendorf).**

Cine dorește să cunoască mai mult despre ceea ce a făcut și încă mai face Dumnezeu în timpul nostru, ne poate contacta oricând la adresa de mai jos:

Mission Center
P.O. Box 100707
47707 Krefeld
Germany

Pagina de web: <http://www.freie-volksmission.de>

E-mail: volksmission@gmx.de

© autor și editor E. Frank

Pentru literatura în limba română

Pagina de web: www.evangelia.ro

E-mail: cetnarov@gmail.com

*